

Συμβούλιο της Επικρατείας: 2606/1978 (Τμ. Α')

Πηγή: ΕΔΚΑ ΚΑ' 1979 σελ. 19

Επί εργατικού ατυχήματος θέσιν αναγγελίας επέχει και η δήλωση προς αρμόδιον ιατρόν του ΙΚΑ ή ιατρόν νοσοκομείου ή κλινικής συμβεβλημένης μετά του ΙΚΑ. Ανάγκη να περιγράφεται τούτο κατά τα συνιστώντα αυτό εξωτερικά στοιχεία μη αρκούσης μνείας της παθήσεως. Ατύχημα και το προελθόν από υπέρμετρον προσπάθειαν υπό ασυνήθεις όρους εργασίας ή υπό εξαιρετικώς δυσμενείς συνθήκας εργασίας. Δεν απαιτείται γνωμάτευσις ύγειον. οργάνωσιν ένα έχει κριθή ότι δεν συνέτρεχον αι προϋποθέσεις εργατ. ατυχήματος

Πρόεδρος: κ. ΗΛ. ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ

Εισηγητής: κ. Φ. ΚΑΤΖΟΥΡΟΣ

Δικηγόροι: κ.κ. Ι. Νάτσινας, Π. Πατρινέλης

Επειδή, κατά το άρθρον 21 του δια της υπ'αριθμ. 57440 από 13^{ης} Ιανουαρίου / 7^{ης} Φεβρουαρίου 1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εγκριθέντος κανονισμού περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος και διαδικασίας απονομής των παροχών του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων" (ως ετροποποιήθη), ο εργοδότης ή ο αντιπρόσωπος αυτού, ο ησφαλισμένος και εν αδυναμία τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα, ο τας πρώτας βοηθείας παράσχων ιατρός, πας υπάλληλος του Ιδρύματος, λαβών ως εκ της υπηρεσίας του γνώσιν, υποχρεούται να αναγγείλουν εις το Υποκατάστημα του Ιδρύματος παν ατύχημα κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, επισυμβάν εις πρόσωπον υπαχθέν εις την ασφάλισιν. Περαιτέρω ορίζεται ότι η αναγγελία δέον να γίνη εντός πέντε ημερών από του ατυχήματος, η δε οικεία Τοπική Επιτροπή δύναται να δεχθή και εκπροθέσμως δηλώσεις, οσάκις πείθεται ότι λόγοι εντελώς ανεξάρτητοι της θελήσεως των δηλούντων παρημπόδισαν την έγκαιρον δήλωσιν εκ του λόγου όμως τούτου η προθεσμία δεν παρατείνεται πέραν του εξηκονθήμερου από του ατυχήματος εκτός εάν συνεπεία του ατυχήματος επήλθε θάνατος, οπότε η προθεσμία της αναγγελίας παρατείνεται, μέχρι δύο ετών. Εξ ετέρου, κατά την έννοιαν των ως άνω διατάξεων, θέσιν αναγγελίας του ατυχήματος επέχει και η δήλωση του

παθόντος προς τον αρμόδιον ιατρόν του Ιδρύματος, ως επίσης και προς ιατρόν νοσοκομείο ή κλινικής συμβεβλημένων μετά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, δια την τοιαύτην δε δήλωσιν του ατυχήματος απαιτείται όπως περιγράφεται τούτο κατά τα συνιστώντα αυτό εξωτερικά στοιχεία, μη αρκούσης της απλής μνείας των συμπτωμάτων της παθήσεως.

Επειδή, δια του πρώτου σκέλους της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, η αίτησις του αιτούντος περί χαρακτηρισμού του θανάτου του υιού του, επελθόντος, ως είρηται, τη 21^η Μαΐου 1968, εθεωρήθη ως εκπρόθεσμος άτε υποβληθείσα τη 26^η Μαΐου 1975, περαιτέρω δ' εκρίθη ότι η νοσηλεία του παθόντος εις νοσοκομείον Κοζάνης (εις το οποίον εισήχθη τη 23^η Απριλίου 1968) δεν επέιχε θέσιν αναγγελίας ατυχήματος, εν όψει του υπ' αριθ. 10 από 9^{ης} Ιανουαρίου 1976 πιστοποιητικού του Μαματσειού Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου Κοζάνης, εις το οποίον απλώς αναφέρεται ότι ο υιός του αιτούντος ενοσηλεύθη εν τη Παθολογική Κλινική του Νοσοκομείου από της 23^{ης} Απριλίου 1968 δια γαστρορραγίαν, υπέστη γαστρεκτομήν και διεκομίσθη τη 4^η Μαΐου 1968 εις την Παθολογικήν Κλινική Θεσσαλονίκης. Ως όμως εκ της αιτιολογίας ταύτης προκύπτει, η εκδούσα την προσβαλλομένην απόφασιν Επιτροπή Εφέσεων εστήριξε την κρίσιν της μόνον επί του ως άνω πιστοποιητικού, χωρίς να προβή εις περαιτέρω έρευναν των τηρουμένων υπό των ως άνω νοσηλευτικών ιδρυμάτων στοιχείων περί της νοσηλείας του υιού του αιτούντος και ειδικώς του φύλλου νοσηλείας αυτού προς εξακρίβωσιν εάν ούτος είχε προβή εις δήλωσιν τινά περί την αιτίαν της ασθενείας του ουδ' εκάλεσε τον αιτούντα όπως προσκομίση τοιαύτα στοιχεία προς συμπλήρωσιν του ενώπιον της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής υποβληθέντος υπό τούτου πιστοποιητικού. Όθεν η κρίσις αύτη της Επιτροπής Εφέσεων, μη ερειδομένη επί εκτιμήσεως του συνόλου των σχετικών στοιχείων, παρίσταται ανεπαρκώς ητιολογημένη.

Επειδή, κατά την έννοιαν των άρθρων 8 παρ. 4 και 34 του αν. ν. 1846/1954, εργατικόν ατύχημα υφίσταται όχι μόνον εις την περίπτωσιν καθ' ην ο θάνατος ή η προς εργασίαν ανικανότης του ησφαλισμένου ή η επιφέρουσα τοιαύτην ανικανότητα επιδεινωσις προϋφισταμένης νόσου ωφείλονται εις βίαιον εξωτερικόν συμβάν επελθόν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής αλλά και εις περιπτώσεις κατά τας οποίας αι ανωτέρω συνέπειαι ωφείλονται εις υπέρμετρον προσπάθειαν, την οποίαν κατέβαλεν εν

δεδομένω χρόνω ο εργαζόμενος ίνα ανταποκριθή εις ασυνήθεις όρους εργασίας ή εις το γεγονός ότι ούτος να εργασθή επί ωρισμένον χρόνον υπό εξαιρετικώς δυσμενείς συνθήκας.

Επειδή, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, το αίτημα του αιτούντος περί χαρακτηρισμού της νόσου και εν συνεχεία του θανάτου του υιού του ως αποτόκου εργατικού ατυχήματος, εξετασθέν και κατ' ουσίαν, απερρίφθη κατόπιν εκτιμήσεως πάντων των στοιχείων του φακέλου, επί τη αιτιολογία ότι ο θανών απησχολείτο ως υπάλληλος της αν. εταιρίας ΛΙΠΤΟΛ, ουδαμόθεν δε συνήγετο ότι επήλθεν εις του τον βίαιον συμβάν κατά την εργασίαν του ή ότι απησχολήθη υπό ασυνήθεις, εκτάκτους και εξαιρετικάς συνθήκας, η αιτιολογία δ' αύτη δια της οποίας απερρίφθη κατά τρόπον σαφή και απηλλαγμένον αμφιβολιών το ως άνω αίτητα του αιτούντος είναι, κατά τα προεκτεθέντα, νόμιμος και επαρκής, μη ευρισκομένη εις αντίθεσιν προς τα στοιχεία του φακέλου και ίδια προς τας από 20ης Νοεμβρίου 1973 και 17^{ης} Νοεμβρίου 1975 βεβαιώσεις της ρηθείσης ανωνύμου εταιρίας, εξ ων δεν προκύπτει η επέλευσις εις τον υιόν του αιτούντος βιαίου συμβάντος ή η παροχή υπό τούτου εργασίας υπό ασυνήθεις και εξαιρετικώς δυσμενείς συνθήκας. Ουδόλως δ' απητείτο, ως ισχυρίζεται ο αιτών, όπως προκληθή γνωμοδότησις των υγειονομικών οργάνων, δεδομένου ότι, συμφώνως προς το άρθρον 29 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας και υγειονομικαί Επιτροπαί έχουν ως έργον την από ιατρικής απόψεως διαπίστωσιν της φύσεως, των αιτιών, της εκτάσεως και της διάρκειας της σωματικής ή της πνευματικής παθήσεως του ησφαλισμένου, ενώ η διαπίστωσις των εξωτερικών περιστάσεων, αι οποίαι συνιστούν το εργατικόν ατύχημα ανήκει εις την αρμοδιότητα των ασφαλιστικών οργάνων του Ιδρύματος, εφ' όσον δε, εν προκειμένω, η εις τελευταίον βαθμόν της ασφαλιστικής διαδικασίας κρίνασα Επιτροπή Εφέσεων απεφάνθη δια της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι δεν συνέτρεχον αι προϋποθέσεις του εργατικού ατυχήματος, δεν υπήρχε λόγος όπως προκληθή γνωμάτευσις της υγειονομικής επιτροπής. Όθεν πάντα τα περί του αντιθέτου παράπονα του αιτούντος είναι απορριπτέα ως αβάσιμα, απαραδέκτως δε προσάγει ούτος το πρώτον επ' ακυρώσει το από 12^{ης} Ιανουαρίου 1977 πιστοποιητικόν του ιατρού Ι.Κ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Παγία η νομολογία επί του θέματος. Βλ. σχετικώς εις ΕΔΚΑ ΙΓ' Σ.Ε. 2673/70 σελ. 273, ΕΔΚΑ ΙΔ' 1204/72 σελ. 688, Σ.Ε. 1892/72 σελ. 628. Εφετ. Αθηνών 2052/72 σελ. 409.